

Kalbimden Sual

Alışmıştı oysa kalbimiz
Denizin dinmeyen dalgalarına

Şimdi konan bu sükut
Tırnaktan saç diplerime
Adsız bir mezar oluyor şehir
Direnirken leylak kokularına onun
Çarparken gözlere görülmediğim
Geçerken uğultusundan işlek caddelerin
Güneşin sözünü tutmadığı oluyor
İnsanın dünyaya sözü geçmiyor ha! -kalbine-
Rüya, içimizdeki hain
Ne kadar da yüksek sesle söylese
Sarhoşluğun moda olduğu an, kaçış nereye
Ah yüzüme sıçramış çamur
Doğanın dinmeyen valsini
Kazınmaz lekedir o bakmasın bilene
Develer tellal olsa dahi aşk kalır geriye

Anlamak istemediğim bir şey var
Asıl yoran da o
Bilirim kızıl gecelerin bekaretini
Anlarım
Ansızın gelen akşamüstlerinden fakat
Kalbimden sual edemem
Hangi yolun yolcusu, hangi dağın korkak tavşanı
İnsan dışına kör içine bulanık
Oysa ne de çok severiz değil mi şeytan taşlamayı

Yarisına gelinmemiş, besmelesi dahi çekilmemiş ömrün
Yine de baksan sert adımlarla kazımışımdır asfaltı
Başkaları buna adın taşlama der
Ben bilirim uzun bir aşk şiiri olduğunu hayatın
Sahi hayatla alıp veremediğim ne?

De ki; biz insanın dişini kamaştıran ne varsa aşk deriz
Ne hazin bir türküdür o söylemeyi bilene...
Aklımın ayazından ölümler geçiyor
Kalbimi yarıda bıraktım
Fıtılını çekmiş olmakla bir en ağır ayrılıkların
Değil mi ki en ufak bir bakışın
Mebbeteye gücü vardır
ah gözlerin ruhsatsız bir tabancaydı
Tetiđiyle sınıandım

Ařka ilenmek yazgısında ruhun
Beklentileri boşa çıkaramıyoruz
Diyorum bir göz var yüzüme çok yakıřan
Diyorum lmm...

Bilal BALCI